

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

jeg ikke tror, vi er uenige. Jeg tror altså, at man kan fortolke det anderledes, og her står det i situationsberetningen, som det er i dag. Meningen må være, og det kan vi vel være enige om, at det ikke er politisk teater som politisk teater, vi taler om her. Men vi taler da om det som, skal vi sige vækkende teater, spændende teater, levende teater.

Ja, jeg tror, jeg er kommet igennem. Der var dog en enkelt bemærkning fra hr. Bernhard Baunsgaard, hvor jeg synes, at hvis der er noget i bemærkningerne til et lovforslag, der kan være uklart, så er det vel en af de ting, vi plejer at klare op i selve betænkningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om musik.

(Lovforslag nr. 176. Fremsat 30/1 76).

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om Det kgl. Teater og oprettelsen af en kulturel fond.

(Lovforslag nr. 177. Fremsat 30/1 76).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Birte Weiss (S):

De fleste er sikkert stødt på udtrykket: at være fra et hjem med klaver. Det ligger ikke helt klart, hvorfra det udtryk egentlig stammer, men det er muligt, at det kommer fra Engströms berømte tegning med følgende tekst: „Du omgås jo middelklassen. Har de klaver dernede?“ Udtrykkets mening er der imidlertid ikke den ringeste tvivl om; det siger nemlig noget om den kulturelle klasse-

deling, der direkte eller indirekte diskuteres her i folketinget, hver gang vi beskæftiger os med kulturlovgivning.

Det musiklovforslag, som vi har til behandling her i dag, er et udtryk for, at dette med at være fra et hjem med klaver har overlevet sig selv. Baggrunden for musikloven er jo nemlig, at musikken er allemands-eje. Baggrunden er den glædelige, at vi i øjeblikket har mange flere musikudøvere, end vi nogen sinde før har haft, fordelt på mange forskelligartede musikgenrer og -stilarter. Miljøer, som for en eller to generationer siden var fremmede over for al anden musikudøvelse end den, som mange af os kommer til at lave, når vi er i godt humør, er nu i dag forsynet med et musikinstrument. Specielt blandt unge er musikudøvelse blevet en almindelig, men også en meget vigtig del af deres samvær.

Vi har også oplevet, hvordan en specielt art musik kom til at spille en rolle i forbindelse med efterkrigstidsgenerationens holdning til samfundsdebat og i deres samfundsengagement. Alt det, jeg nævner her, er selvfølgelig kun et hjørne af den ny musiklovs baggrund. Også den klassiske musik har mærket en stor stigning i antallet af udøvere, og vi har set, at man rundt omkring i musikforeningerne kan registrere ikke blot flere tilhørere, men også flere amatørorkestre og ensembler, end vi har haft før.

Hvis man skal beskrive den blomstring i musiklivet, som sådan set er baggrunden for denne lov, så skal det også nævnes, at de meget skarpe, men meget vanebetonede afgrænsninger imellem de enkelte musikgenrers naturlige publikum og fremførelsessted også er ved at forsvinde. Vi har f. eks. set — eller måske skulle man i denne forbindelse snarere sige hørt — fremragende beatballetter på Det kgl. Teater. Men man oplever også, at der fra kælderlokaler i anden baggård øves Ravel eller Tjajkovskij eller Stravinskij, eller hvad man ellers spiller.

I musiklivet kan man kort sagt sige, at de uoverstigelige sociale barrierer, som fremskridtspartiet har slået sig til ridder på og postulerer skulle findes overalt i kulturlivet, i hvert fald ikke er til stede. Jeg vil da lytte nøje efter, hvad fremskridtspartiets ordfører vil sige i denne sag, om vi endnu en gang skal høre lirekassemelodien om, at støtte til